

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΘΙΑΣΑΣΤΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Αθήναι 3 'Απριλίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο ΛΑΟΣ

λοιπὸν ἔχει περιουσίαν. Ἐχει ἑκατομμύρια ὀβολῶν, κ' ἔχει μεταλλεῖα, κ' ἔχει τσιφλίκια, κ' ἔχει ἀμπελῖα ἀπορύγνυτα καὶ χωρὶς φῶτα μετὰ τῆς γῆς! Καὶ νὰ μὴ τὸ ξέρη! Γιὰ φαίνονται!

Εὐτυχῶς ὁ κ. Εὐταξίας τοῦ τὸ ἀνεκίλευσε. «Θέλω—ἐβροντοφώνησε εἰς μίαν ἀποικίαν-πικροτάτην συνέντευξίν του—θέλω, κ' ἔχει δικαίωμα ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς νὰ μῆθη, διατὶ ἐπετάχθησαν πέντε περίπου ἑκατομμύρια ἔκ τῆς περιουσίας του».

Ἐκ τῆς περιουσίας ΤΟΥ. Ἀλλὰ δὴ, ἔκ τῆς περιουσίας τοῦ λαοῦ. Τὸ νὰ δώσατε;

Ὁ κ. Εὐταξίας λοιπὸν μᾶς ἀνάγει τὰ μῦθια. Μᾶς ἀπεκάλυψε τὴν περιουσίαν μας. Σπολλὰ ἴτα του! Τί κρῖνος ὄμως τοῦ τὴν περιουσίαν αὐτὴν ὁ λαὸς τὴν ἔχει μόνον κατὰ εἶδος, ὀνομαστικῶς, Πλατωνικῶς μ' ἄλλους, λόγους, κατ' οὐσίαν δὲ τὴν ἔχουν καὶ τὴν νέμονται οἱ διάφοροι κ. κ. Ἀθανάσιοι καὶ Βασιλεῖοι καὶ ὅν ἠξείρομεν πολλοὶ ἄλλοι ἀκόμη, οἱ ὅποιοι ἐνὶ γλεντοκοπῆν καὶ ὀργιάζουσιν μπροστὰ στὰ μῦθια μας, βγαίνουν ἔπειτα καὶ μᾶς φωνάζουσιν μετὰ τὴν δισεκατομμυρίαν τόνων, πῶς θέλουσιν δώσει καὶ κινὰ νὰ προστιθεῖσιν τὴν διασπορῆζομένην περιουσίαν ΜΑΣ!

Εἶχαμε μεγάλαν περιέργειαν νὰ μάθωμεν ἀπὸ τὸν κ. Ἀθανάσιον, ἂν θὰ ἐφρόντιζε τὸ

σον διὰ τὰ πέντε ἑκατομμύρια, τὰ ὅποια «ἐπετάχθησαν ἔκ τῆς περιουσίας τοῦ λαοῦ», κ' ἐν ἡ περιπτώσει ἀκόμη ὁ κ. Θεοτόκης ἐλάμβανε ὑπ' ὄψιν του τὴν ἔκ Λουτρακίου φιλικὴν ἐπιστολὴν του καὶ παραχωροῖσε τὸ μεταλλεῖον τῆς Μεγαλοπόλεως εἰς τὴν ὀμάδα τῶν Ἱταλῶν, τὴν συμπράττουσαν μετὰ τοῦ ἀξιοτίμου ἀδελφοῦ του κ. Ἰωάννου!

Καὶ τὸ συμπέρασμα: Τὰ μεταλλεῖα ἀνήκουν στὸ λαὸν, ὅπως ἀνήκουν εἰς αὐτὸν καὶ ὅλα τὰ ἔσοδα τοῦ Κράτους, μετὰ τὴν οὐσιωδιστάτην ὄμως διαφορᾶν, ὅτι ὅταν μὲν ὁ προπολογιστικὸς παρουσιάζει ἔλλειμμα, τὸ ἔλλειμμα βγαίνει ἀπὸ τὴν ράχιν τοῦ λαοῦ, ὅταν δὲ παρουσιάζει περίσσειμα, τὸ περίσσειμα δὲν μπαίνει στὴν τσέπη του, ἀλλὰ ρίχνεται στὴν καταβόθραν τοῦ κόμματος!

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ

Θεατρῶνος τοῦ Πειραιῶς κ. Δ. Διονυσιάδης ἐδημοσίευσε δηλώσιν τοῖς σὺν καθημερινῶς ἐφημερίδας, διὰ τῆς ὁποίας καθιστᾷ γνωστὸν τὸ κοινόν τῆς γείτονος πόλεως ὅτι συνεβλήθη μετὰ τῆς καλλιτέχνιδος ἠθοποιῆς καὶ πρωταγωνιστρίας τοῦ Β. Πάτρου κ. Φιλίας Ἀργυροπούλου διὰ τὴν προσεχῆ θερινὴν θεατρικὴν περίοδον.

Ἀπο τὴν δήλωσιν αὐτὴν ἐθυμηθήκαμε ὅτι ὑπάρχει κάποια ἠθοποιὸς φέρουσα αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ ὅτι ἡ ἠθοποιὸς αὕτη εἶνε μάλιστα καὶ πρωταγωνίστρια τοῦ Β. Πάτρου.

Ἡ καμαρίτσα τοῦ παρὰ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον περικόμφου ἰδρύματος εἶχε καταδικάσει εἰς ἀνάγκην τὴν δοκιμαστικὴν αὐτὴν καλλιτέχνίδα, ἡ ὅποια κ' ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν κατεχειροκροτεῖτο ὡς καὶ ἐβγαίνε στὴν σκηνὴν, καὶ ἀπο θράμβου εἰς θράμβου ἐφέρετο.

Εὐτυχῶς οἱ ἀπειροπληθεῖς θεαμαστῆς τῆς, οἱ ὅποιοι ματαίως ἀναζητοῦσαν τὸ ὄνομά τῆς εἰς τὰ προγράμματα τοῦ Βασιλικοῦ, θὰ τὴν χειροκροτήσιν τὸ καλοκαίρι κατμαγεύουσιν μετὰ τὴν τέχνην τῆς εἰς τὸ ἐπί τῆς πλατείας Μουνηχίας θεάτρον τοῦ κ. Διονυσιάδου.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ

περὶν ποίημα, «Στὸν Γολγοθᾶ» μετὰ τὸ ὅποσον κοσμοῦμεν τὴν πρῶτην σελίδα μας εἶνε παρμένο ἀπὸ τὸ διήγημα τοῦ μεγάλου Δανου τυγγραφεῖς Γιάν-Πέτερ-Γιάκοφεν «Ἡ Παναουκλιὰ στὸ Μπέρζαμο» μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν ποιητὴν Γιάννη Καμπύτη.

Τὲς ἡμέρας αὐτὲς ποῦ πολλοὶ ἔχουν τὴν Χριστὸν στὰ χεῖρα τους, χωρὶς νὰ τὸν ἔχουν καὶ στὴν ψυχὴν τους, τὸ δυνατό αὐτὸ—καὶ ἄγριως ἀληθινὸν κομμάτι τοῦ Δανου τυγγραφεῖς, δὲν ἔμπορεῖ πρὸς νὰ εἶνε ἐπιχειρώτατον ἀνέγνωμα.

ΕΛΠΙΖΟΜΕΝ

νὰ ἐβρασε ἔως στ' αὐτὰ τοῦ Νοβέλλι μιά συμβουλή τὴν ὁποίαν του ἔδωσαν, ἐν βραχέσι. κριτικῆς ὁμῆς, μερικοὶ Ἀθηναῖοι, ἐκαστεῖχαν τεχνολογίται πάντοτε, οἱ ὅποιοι τὸν συμβουλευόντων φιλικώτατα νὰ μὴ ξαναπαίξῃ Ὁθέλλον, διότι τὸν ῥόλον αὐτὸν ἵπποτυγχάνει οὐκ ὀκνήτατα.

Κ' ἔπειτα ὑποστηρίζουν μερικοὶ ὅτι πρέπει νὰ καταργηθῇ ἡ θανατικὴ ποινὴ, ἐνὸς τούτωντιον πρέπει ἡ καμαρίτσα, τὸν τόπον μας τοῦλάχιστον, νὰρχίσῃ νὰ δουλεύῃ κ' εἰς τεραστίας φῆσεις κριτικὰ ἐγκλήματα.

Ἄς εἶνε! Γιὰ νὰ νοιώσατε τί θὰ πῇ Νοβέλλι, γιὰ νὰ εἰσδύσατε στὸ μυστήριον τῆς ὑπερέχου Τέχνης του, ἔπρατε νὰ τὸν ἴδῃτε στὸ Παριετὲ, στοὺς δύο μονολόγους ποῦ ἀπήγγειλε. Δὲν μιλοῦσε μετὰ τὰ χεῖρα. Μιλοῦσε μετὰ τὸ πρόσωπον. Ὅλα δὲ τὰ ψυχικὰ συναισθήματα ἀπετυπῶντο τὸσον τελείως ἐπὶ τῆς ἐλαστικωτάτης μορφῆς του ὥστε καθὲ στιγμὴν ἐνόμιζε κανεὶς πῶς ἔχει κ' ἄλλον ἄνθρωπον μπροστὰ του.

Ἡ φύσις καὶ ἡ Τέχνη ἐδουλοῦν ἐξ ἴσου γιὰ νὰ πλάσῃ τὸν ὑπέροχον αὐτὸν καλλιτέχνην, ὁ ὅποιος καὶ ὡς ἄνθρωπος ἀκόμη εἶνε ὑπέροχος, ὅπως τὸ ἀπέδειξε μετὰ τὴν προθυμίαν ποῦ ἐδεδόθηκε νὰ λάβῃ μέρος εἰς παραστάσιν. ὑπὲρ δυστυχῶς συμπαιρωμένων του, χωρὶς νὰ καταθεχθῇ νὰ ζητήσῃ οὔτε τὴν ἐλαχίστην ἀμοιβήν.

Η ΕΓΓΑΙΡΙΑ

ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

Εἰδοποιεῖ

ὅτι ἀπὸ τῆς 1ης Ἀπριλίου ἔ. ἔ. ἔρχεται τὸ ἐκρινὸν ὁρομολόγιον ἔως ἀκολουθῶν:

Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Κηφισίαν: 5.30', 7.30', 9.30', 11.45' π. μ., 2. 3, 4, 6, 8 π. μ.

Ἐκ Κηφισίας δι' Ἀθήνας: 6.40', 8.40', 10.40' π. μ. 1.15', 3.10', 5.10', 6.10', 7.10', 9.10' π. μ.

Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς προστίθενται:

Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Κηφισίαν: 10.30' π. μ. 5, 7, 9 π. μ.

Ἐκ Κηφισίας δι' Ἀθήνας: 11.50' π. μ., 4.10', 8.10', 10.10' π. μ.

Γ ρ κ μ ἡ Δ α υ ρ ῖ ο υ

Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Λαυρίαν: 8.15' π. μ., 3.50' π. μ.

Ἐκ Λαυρίου δι' Ἀθήνας: 6.40' π. μ., 4.15' π. μ.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

ΓΑΒΡΙΗΛ Δ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΑΡΙΝΗΣ ΠΡΩΤΑΣ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΜΠΡΑΚΗ

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Ἡ σελήνη, καθὼς βλέπει ποῦ ἐγὼ παραδίνωμαι στὴ γλῶσσά της, τῆς ἰδέσκει νὰ παίξῃ μετὰ τὴ φωνητικὴ μου. Ἐγὼ δὲν παύωμαι ἔχει γιὰτὶ εἶνε τόσο γλυκερὴ ἐκείνη ὅταν μετὰ ποτίζει μετὰ τὴ γλῶσσά της. Εἶνε γλυκερὴ καθὼς ἡ παραμόνα ποῦ παίξῃ μετὰ τὸ παιδί της

(Διακόπτεται. Φέρνει τὸ δάκτυλον στὴ χεῖρα εἰς δεξιὰ πτωπῆς).

Ἀκούετε κ' ἐπὶ τὸ ἀργυρῆνον κουδούνημα. Ἰσταμικὸ ἔλιγον γιὰ νὰ ἀκούσῃ, μετὰ τὸ πῶμα γερμένο ὡτὸν ἐνὸς ποῦ κουδίζῃ ἓνα ἔργονον.

Τὶ λεπτὸ ποῦ εἶνε! Ἀκούετε; Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Εἶνε τὸ βούτημα τῶν μελιτσῶν. Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Ὁχι, ἔχι. Σεῖς δὲν ἀκούετε.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ἐγὼ ἐγέρτα πλεῖ. Ἀδυνάτισεν ἡ ἀκοή μου...

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Τὴ μιλίτσα σας εἶνε λευκὰ γιὰτρέ... Τὴ δικὰ μου λευκὰ δὲν εἶνε...

(Ἠλὴν ἡ ἀστραπὴ τοῦ τρόμου φωτίζει τὸ πρόσωπό της).

Καὶ τὰ πάντα ἔκανε γιὰ νὰ γίνουιν λευκὰ! Καὶ γὰρ ἀκόμη τὰ κράττηα μετὰ ὄρα μετὰ στὸ νερὸ γιὰ νὰ μουτρίθουιν, καθὼς τὸ λιγὶν καὶ τὴν νύκτα ἡ Σιμωνέττα τὴ ἐτίναξε μετὰ τὰ χεῖρα της, κάτω ἀπὸ τὴ σελήνη. Ἐβδατε ποτὲ, γιὰτρέ, στὴς Αὐγουστιατικὰς νύκτας, τὸ λιγὶν μετὰ στ' ἄλῶν, βγαλμένο κάτω ἀπὸ τὸ λιναροκέπανο πῶς λευκάζει; Ἀπὸ μακρὸν σὴν τὸ γιόνι λιμπεκοπῆει. Καὶ ἐγὼ ἐρώταχα τὴ Σιμωνέττα: «Εἶνε λευκὰ, λοιπὸν, καθὼς τὰ δευτῆρα αὐτὰ τοῦ λιναροῦ μετὰ στ' ἄλῶν τῆς Λαυδομίας; Καὶ ἐκείνη μοῦ ἀπαντοῦσεν ἓνα διαφορετικὸν πρᾶμα... Ἡ Σιμωνέττα μοῦ ἀπαντᾷ πάντα ἓνα ἄλλο πρᾶμα... Καὶ ἐγὼ τὴν ἐρωτοῦσα: «Βλέπετε αὐτὸ τὸ παγνὸν ἐπᾶνω σὴν ἐξώστης;» Ἄ, νὰ, ἐγὼ ἤθελα νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἀπῆτη τῆς σελήνης...

Ἐβλεπα ἐπᾶνω σὴν ἐξώστη ἓνα ὄραφον λευκὸ παγνόν. Ἐβρατε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀργοντιστικῆς Διακώρας τὴν Ἀρμυράντα; Ποτὲ δὲν σᾶς εἶδειχα τὴν εἰκόνα της σκαλισμένην ἀπὸ τὸ Ντεζάντεριον τὸ μικρὸ ἐκεῖνο κορμὶ, τὸσον λεπτὸ καὶ χροτωμένο, ποῦ φαίνεται σχεδὸν σὴν πετρωμένο μέλι. Ἦταν στὸ δωμάτιό μου, ἀλλ' ἡ Θεοδότῃ τὸ πῆρε γιὰτὶ ὅταν τὸ ἔβλεπα μετὰ ἔπαινον τὰ ἀλάματα... Καὶ τὸ ἔπαινον στὰ γόνάτῃ μου ἐπᾶνω, ἰὼ, δὲν ἐβόρνε ποτὲ) καὶ τὸ κράττηα ἐπᾶνω στὰ γόνάτῃ μου, καὶ ἔβλεπα ὅτι τὸ πρόσωπό του καὶ ὁ λιμὸς του ἐγίνοντο πλεῖσιν στρομμένα, κάτω ἀπὸ τὴ δάκτυλά μου, μετὰ μετὰ τὴν ἡμέραν περσύτερον... Ἄν τὸ ἐβλέπατε! Εἶνε σὴν ἓνα μιτανουμένο ἀμύγδαλον, ὅπου λευκάζει εἰς τὸ βάθος ὁ μιλκὸς κερπός. Εἶνε ὅλο τιλυμένο μετὰ στὰ στροτὰ μιλκίτῃ, σὴν μετὰ σ' ἓνα φλοδὸν, ὡς τὸ πηροῦν, καὶ τὴ μιλκίτῃ εἶνε φουλοκωμένα μετὰ σ' ἓνα δευτῆρα... Δὲν εἶμπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ δακρῶσῃ ὅταν τὸ βλέπει... Ἡ Θεοδότῃ ἐρωτεῖτο μὴπως τὸ γλάσσο μετὰ τὸ δάκρυό μου καὶ μετὰ τὸ δάκτυλό μου καὶ μοῦ τὸ πῆρε...

Ἡ Θεοδότῃ δὲν εἶμπορεῖ νὰ σᾶς ἴδῃ νὰ κλαίετε. Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Δὲν ἔκλαγα ἀπὸ πόνον. Ἐκλαγα ἀπὸ τὸν φῶνον γιὰ τὴν τύχην ἐκείνην. Ἐβρατε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀργοντιστικῆς Διακώρας; Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Συγγιτμένο. Δὲν θυμᾶμαι πλεῖ. Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Ἀγαποῦσε τὸν Ἠλὴν τὸν Ἀλμπιττι, ἓνα παιδί. Στὴς ἀπέλητες νύκτας ἀπὸ τὸν κινκλιδωτὸ ἐξώστη τοῦ ἔρωτιος στὸ περιθῆλον μετὰ μετὰξένηα σκάλα, λεπτὴ σὴν νῆμα ἰσχυρῆς, δυνατὴ σὴν ὄρακλας. Ἄ, ἐνὸς τὸ ἔβλεπα ποῦ ἐποστῆρανε ἀπὸ τὸν ἐξώστη, στὴ φλοτωμένη χεῖρα, τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο καὶ γυρὸν ἀμύγδαλον ποῦ ἔβρατε τὴ